

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 53: Forslag til lov om ændring af lov om folkekirkens økonomi og lov om domstolsbehandling af gejstlige læresager. (Finansiering af præstestillinger m.v.).

Af kirkeministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 25/10 2006. Første behandling 9/11 2006. Betænkning 6/12 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Anden behandling af lovforslag nr. L 59: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, integrationsloven og lov om påligningen af indkomstskat til staten. (Forhøjelse af efterlønsalderen, mere fleksibel efterlønsordning, fortrydelsesordning, styrkede jobmuligheder for personer over 55 år m.v.).
Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 3/11 2006. Første behandling 14/11 2006. Betænkning 7/12 2006).

Der var stillet 11 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Forhandling

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Enhedslisten har stillet et ændringsforslag til det her lovforslag – et ændringsforslag, som skal fjerne i hvert fald en lille del af de forringelser af efterlønnen, som ligger i lovforslaget. Sagen var jo, at da aftalen om forringelse af efterlønsordningen blev indgået tilbage i juni måned, blev det fremlagt, som om det var landet på, at efterlønsalderen skulle hæves fra 60 år til 62 år.

Det er i sig selv en forringelse, men det viser sig bagefter, at forringelsen var endnu større, for samtidig med at man besluttede denne forhøjelse af efterlønsalderen, havde man så også lagt sig fast på, at man i øvrigt automatisk ville regulere efterlønsalderen i takt med den stigende gennemsnitlige levetid fra år til år og første gang i 2015. Så det, man reelt har aftalt, er ikke en efterlønsalder på 62 år, men en efterlønsalder, der kan stige og vil stige yderligere til 63, 64, 65, 66 år i 2040.

Kl. 12.30

Denne automatiske regulering indgår som en del af det her lovforslag. Det har været et åbent spørgsmål, om partierne bag aftalen rent faktisk har været klar over, at de har indgået en aftale om en automatisk regulering.

Under førstebehandlingen og udvalgsbehandlingen har Dansk Folkeparti forsøgt at fremstå som et parti, der ikke havde været med til en aftale om en automatisk regulering. Det gav sig udtryk i den fuldstændig groteske situation, at da vi skulle skrive betænkning over det her lovforslag, lavede Dansk Folkeparti et betænkningssudkast, hvor der står, og jeg citerer:

I aftalen om velfærdsforliget ligger ikke nogen automatik i en eventuel forhøjelse af efterlønsalderen.

Det var ved starten af betækningsafgivelsen. Dette betækningsbidrag har Dansk Folkeparti senere været tvunget til at trække tilbage for i løbet af den dag, hvor betænkningen skulle afgives, at falde fuldstændig til patten og skrive under på en betænkning sammen med de øvrige forligspartier, der nu klart siger, at automatikken er eksisterende.

Vi har stillet det ændringsforslag, fordi vi mener, at den automatiske regulering af efterlønsalderen til 63, 64, 65, 66 år er asocial, forstået på den måde, at det vil betyde, at de, der har de hårdeste job, de, der bliver nedslidt på deres job, de, der i dag har glæde af efterlønsordningen, i fremtiden vil få stadig kortere og kortere tid at